

Grupa američkih i nekoliko multinacionalnih korporacija koje se širom sveta bave otimačinom rudnih bogatstava u najsiromašnijim državama sveta, došle su pre nekoliko godina i u Srbiju. Svaka od njih je po ugovoru imala zadatak da vrši bušenje rudnih nalazišta i za to dobijaju ogroman novac iz republičkog budžeta. Umesto toga, one taj novac preko fiktivnih faktura šalju na takozvane of-šor račune. Pomenute kompanije u Srbiji ostvaruju multimilionske profite, ne plaćaju porez i niko ih ne kontroliše čak ni kad uvoze prastare i polovne mašine pod stavkom „privremeni uvoz“. Mnogi od „menadžera“ ovih kompanija su ljudi sa kriminalnim dosijeima u više država, a Srbija, zbog ovakvog „poslovanja“, dugoročno gubi milijarde dolara čistog profita.

Vlada Srbije platila je više od 50 miliona evra za istraživanje rudnih rezervi stranim kompanijama u okolini Bora, na dubini od 2.000 metara, a istraživanja ni do danas nisu sprovedena.

Nekoliko multinacionalnih kompanija za istraživanje i eksploataciju rudnog bogatstva, kao što su „Atlas Copco“, „Kapital drilling“, „Drilex international“, „Freeport“, koje inače imaju svoje ispostave širom sveta, upletene su u ilegalni uvoz mašina za bušenje i ispitivanje zemljišta u Srbiji. Ali, nijedna od pomenutih kompanija nije uvezla mašine kojima je moguće ispitivati zemljište na dubini od 2000 metara i dublje, iako je ugovorom sa Srbijom tako nešto bilo predviđeno i zbog čega su uredno dobijale novac iz budžeta, tačnije, iz džepova svih građana. Tako lako dobijeni novac iz budžeta Srbije, otišao je još lakše na račune of-šor kompanija, takozvanih poreskih rajeva, putem fiktivnih faktura uz izbegavanje plaćanje poreza na dobit.

Ove kompanije koje isisavaju pare iz budžeta, koriste se još jednom metodom kako bi otele što više novca iz opljačkane Srbije. Naime, ovi maheri uvoze mašine za bušenje rudnih nalazišta izvozila za transport radnika u rudničkim kompleksima, pod stavkom „privremeni uvoz“. Sa tablicama o privremenoj registraciji koje po zakonu služe za izlaganje na sajmovima, one ovde obavljaju transport radnika i tako državu oštećuju za PDV i carinu koji ostaju ne plaćeni. Sve ovo im završava špediter „Ekstrašped“.

U poslu sa njima su i kompanije „Rakita“ i „Geops“, kao i kanadska firma „Nefsun“. Svi oni zajedno dovoze radnike sa Filipina i iz Mongolije, koji neprijavljeni rade u Srbiji i Bugarskoj, a to im omogućava vlasnik „Geopsa“ Vasil Andrejev, čiji je otac u Bugarskoj u Plovdivu načelnik policije.

Andrejev je u posao uveo i bugarsku firmu „Euromax commences drilling and geophysical programs“, a vlasnik ove firme je takođe Bugarin, D Mitar Dimitrov. Ta firma je po dolasku u Srbiju odmah počela da krši ovdašnje propise iz oblasti Zakona o radu. Dovedli su bugarske radnike da rade u okolini aerodroma u Boru i niko nije ovde prijavljen, svi rade na crno.

Inspektorica rada iz Bora koja ih je uhvatila u zakulisnim radnjama, je kasnije pocepala prijavu, ali je zato odnedavno postala vlasnik nekoliko stanova u Boru!

Sve pomenute firme ne plaćaju doprinose i porez na dobit, a carinski inspektori utvrdili su i da se mašine za radove na istraživanju rude ne uvoze već se u papirima vode kao da su rentirane od bugarskih firmi.

Kompaniji „Capital Driling“ je čak uspelo da u Srbiju na taj način doveze mašine iz Južnoafričke republike. U ugovorima o rentiranju spominju se različite cifre 500 dolara dnevno, za neke bušilice fiktivno rentiranje se plaća 800 ili 1000 dolara dnevno. Osim mašina iz Južnoafričke republike, „Capital Driling“ fiktivno je uvezao i mašine iz Čilea, sa kojima su radili u vreme diktatora Pinočea i stare su 15, 20, a neke i 30 godina! Sve su tehnički zastarele i sa njima je moguće bušiti do 1.200 metara, dok su se obavezali prema Srbiji da će istraživanja raditi na dubinama do 2.000 metara.

Kako ih u Srbiji niko ne kontroliše i posluju krajnje kaubojski, to će biti još jedan posao u kome su građane Srbije nasamarili domaći političari i državni službenici u saradnji sa stranim kompanijama. Istina, pomenute kriminalne korporacije ne plaćaju porez ni u Bugarskoj gde sve spomenute firme takođe imaju poslove. Ove kompanije toliko prljavo posluju da čak i gorivo koje im država daje po povlašćenju toče u većoj meri nego što im treba i to tako što imaju posebno ugrađene rezervoare na malim kamionima. Prekrivaju ih cirkadom, a za 50 evra naši radnici okreću glavu i puštaju ih da toče više nego što treba. Vlasnik Drileksa jedne od pomenutih kompanija je Australijanac Ričard Rouz, koji je pobjegao iz Malezije, gde su mnogi eksploatisani radnici tražili da glavom plati zbog zla koje im je naneo, a ostao je dužan i ogroman novac za porez nadležnim državnim institucijama Malezije. Vlasnik firme Capital koja na sličan način učestvuje u pomenutim poslovima istraživanja rudnih rezervi u Srbiji je takođe Australijanac Brajan Rud, protiv kojeg se u Australiji vodi postupak za utaju poreza.

U Srbiji je spomenuta firma Drileks za deset godina prihodovala čak 40 miliona evra, a nisu platili jedan jedini dinar poreza.

Firma Kapital za godinu dana je prihodovala dva miliona dolara i nije platila porez na dobit, a nisu plaćeni ni porezi ni doprinosi na plate. Firma Geops Vasila Aleksandrova je imala promet od 50 miliona evra i oni takođe nisu platili ni dinar poreza u Srbiji.

Krovna kompanija svih ovih prevarantskih firmi je Američka korporacija „Friport MekMoran“ sa kojom su kako Bugari, tako i Australijanci povezani na ovaj ili onaj način. Ta kompanija ima većinsko vlasništvo i pravo upravljanja u donjoj zoni rudnog ležišta bakra i zlata „Čukaru Peki“, u neposrednoj blizini Bora.

Nedavno su saopštili da „Friport Mek Moran“ zadržava većinsko vlasništvo i pravo

upravljanja u velikoj porfirijskoj Donjoj zoni ležišta „Čukaru Peki“, u okviru projekta „Timok“.

Ovo ležište deo je zajedničkog projekta „Timok“, čiji je vlasnik kompanija „Rakita Eksplorejšen“ Bor, u kojoj američka kompanija „Friport Mek Moran“ ima 55 odsto udela, a 45 odsto je u vlasništvu kompanije Reservoir Minerals iz Vankuvera u Kanadi.

Nalazište „Čukaru Peki“ pored aerodroma u Boru, prema dosadašnjim istraživanjima je jedno od bogatijih rudom bakra i zlata, a Friport se prava na eksploataciju domogao najvećoj tišini. U tom poslu država Srbija je dugoročno izgubila nekoliko milijardi dolara...

U ovom rejonu, prema proverljivim podacima, ima 65 miliona tona rude bakra sa srednjim sadržajem bakra od 2,6 odsto i zlata od 1,5 grama po toni, iz kojih je moguće dobiti 1,7 miliona tona bakra i 98 tona zlata. Istovremeno državna kompanija RTB Bor je u katastrofalnom stanju, u koje je dovedena da bi kasnije bila bagatelno prodana.

Investicija u topionicu je kolosalan promašaj, domaća ruda se ne eksploatiše, tajno se uvozi i prerađuje toksična uvozna ruda po štetnim ugovorima i truju se građani Bora. Direktor ove kompanije Blagoje Spaskovski sve ovo želi da sakrije od građana Bora i Srbije. Pomenuti Blagoje Spaskovski je bio direktor RTB Bor i u periodu od 1990. god. do 2000. godine. U tom periodu je u investicije u RTB Bor uloženo 150 miliona američkih dolara, od čega je u RTB uloženo 120 miliona USD, odnosno 80 odsto. Posebno treba napomenuti investiciju u rudnik „Cerovo“ u iznosu od 55 miliona USD, kao i najveću propalu investiciju u istoriji RTB Bor - transportni sistem jalovine u Velikom Krivelju u iznosu od 31 milion USD.

Te i ostale investicije nisu dale očekivane efekte i zbog toga je počelo urušavanje RTB Bor. Ako se tome dodaju jalove investicije u Majdanpeku u iznosu od oko 36 miliona dolara, zatim u borsku jamu u iznosu od 14 miliona dolara, onda se može videti mera rasipništva i nedostatka kvalitetne vizije, jer sve te investicije nisu bile uspešne. Bukvalno, tadašnja vladajuća i rukovodna struktura je nepromišljenim i nestručnim potezima i čuvenom SPS-ovskom površnošću, bahatošću i rasipništvom gurnula RTB Bor u propast. Zašto su Mlađan Dinkić, Petar Škundrić, Boris Tadić i danas Aleksandar Vučić baš ovom ekonomskom ubici dali da vodi RTB Bor, je pitanje na koje nije teško odgovoriti: sva rudna bogatstva Srbije moraju ispod cene biti predana novim kolonijalnim upraviteljima Srbije!

izvor: srbijadanas.rs